

Arrest

nr. 79 147 van 13 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 april 2009 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 december 2011 verklaart het bestuur deze aanvraag voor de tweede keer ongegrond, nadat een vorige beslissing tot ongegrondheid van 14 september 2009 werd ingetrokken. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Dat de aangehaalde medische problematiek niet kan worden weerhouden als gegrond om een verblijfsvergunning te bekommen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening.

Met betrekking tot deze aandoening van betrokkene komt de arts-adviseur tot de conclusie dat betrokkene hiervoor medicamenteus behandeld wordt. Het betreft een aandoening waarvoor verderzetting van deze medicamenteuze behandeling en regelmatig gespecialiseerde opvolging noodzakelijk is. Volgens de arts-adviseur kan betrokkene reizen en is er geen medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië.

Uit het verslag van de arts-adviseur en de gegevens opgenomen in het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië.

De arts-adviseur komt dan ook tot de conclusie dat de aandoening van betrokkene, hoewel zij lijdt aan een aandoening die kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië.

Een bepaalde type gezondheidszorgen en zorgen voor welbepaalde aandoeningen wordt door de staat betaald. Daarnaast krijgen mensen die behoren tot bepaalde sociaal kwetsbare groepen een breder pakket van zorgen gratis. In andere gevallen moeten de burgers zelf betalen voor zorgen.

Er is geen ziekteverzekering, onderstaande staatstussenkomsten zijn automatisch van toepassing op alle Armeense burgers.

Personen die deel uitmaken van sociaal kwetsbare groepen, zoals arme families (families met weinig middelen en hoge vaste kosten: zieke terugkeerders komen voor deze categorie in aanmerking), gehandicapten krijgen ook de gespecialiseerde zorgen en de benodigde medicijnen gratis. Ze hebben tevens toegang tot dezelfde zorginstellingen.

Verder is er hulp voor personen die als werkloos geregistreerd zijn. Dit zijn mensen die geen werk hebben, werk zoeken en tenminste 1 jaar gewerkt hebben. Zij krijgen een werkloosheidsuitkering gedurende maximaal 1 jaar. Deze mensen kunnen ook beroepsopleidingen volgen en worden begeleid naar een job.

Er is een invaliditeitspensioen voor mensen die deels of volledig invalide verklaard worden en minstens 5 jaar in officiële loondienst gewerkt hebben. Voor wie niet aan deze 5 jaar komt, is er een sociaal invaliditeitspensioen vanaf 65 jaar.

Betrokkene legt verder geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië – het land waar zij tenslotte ruim 46 jaar verbleef – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en voor (tijdelijke) financiële hulp.

De financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bijgevolg voldoende gegarandeerd.

Verder dient vermeld te worden dat betrokkene beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

Dit alles in overweging genomen kan gesteld worden dat betrokkene aanspraak kan maken op een medische behandeling, en er dan ook geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste, tweede, en derde middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de rechten van verdediging, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de 'beginselen van behoorlijk bestuur'. Verder verwijt zij het bestuur machtsoverschrijding.

De verzoekende partij betoogt in een eerste middel dat het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele medische en psychische toestand, eerder dan zomaar maanden na datum en zonder om nieuwe documenten of een persoonlijk gesprek te vragen, zomaar afwijzend te gaan beslissen.

Bij nazicht van het dossier blijkt dat het laatste medische attesten waarop de ambtenaar-geneesheer zich beroept voor wat betreft de medische toestand dateren van 19 augustus 2011, 29 augustus 2011, en 16 september 2011, waarbij uit deze attesten blijkt dat er een operatie gepland staat binnen de kortste keren. Ondanks de aangekondigde operatie enerzijds en de erkenning door de arts-adviseur dat verdere behandeling en opvolging noodzakelijk zijn, kon geenszins nog vlug voor deze operatie een medische beoordeling gebeuren. Minstens diende de afloop van de operatie afgewacht te worden, aangezien deze uiteraard significante gevolgen heeft voor de toestand van de verzoekende partij. De medische toestand van voor de operatie is reeds achterhaald door de feiten aangezien er ondertussen een operatie effectief heeft plaatsgevonden met alle gevolgen van dien.

In de periode na het laatste medisch attest is er in de medische toestand van de verzoekende partij ook een zekere evolutie geweest, die ten volle dient te worden meegerekend, en wel in die zin dat de verzoekende partij ingevolge haar toestand ondertussen diende geopereerd te worden. De verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen eerst maanden zomaar niets te doen en te wachten en dit zonder enig persoonlijk gesprek of vraag tot bijkomende informatie, om dan net voordat de verzoekende partij geopereerd diende te worden, te gaan poneren dat er geen onmogelijkheid is om terug te keren naar het geboorteland. Deze assumptie is trouwens totaal verkeerd in die zin dat thans de medische toestand zeer negatief geëvolueerd is. Op 12 oktober 2011 werd de situatie dermate erg dat

de verzoekende partij diende geopereerd te worden. Deze operatie was niet alleen aangekondigd in de laatste medische attesten waarvan sprake in het advies van de arts-adviseur, zij was ook reeds ondergaan op het moment van het advies van de arts-adviseur en op het ogenblik van de bestreden beslissing. Noch de arts-adviseur, noch de verwerende partij heeft rekening gehouden met alle relevante elementen bij het nemen van de bestreden beslissing, en in de eerste plaats niet met het feit dat ondertussen een operatie was ondergaan.

Ook inzake de psychische toestand van de verzoekende partij is er geen advies over de actuele toestand, wel integendeel. Er wordt zomaar gemakkelijks halve vanuit gegaan dat er zich wel geen probleem zal stellen, waarbij het laatste medisch attest betreffende de psychische aandoening waaraan de verzoekende partij lijdt, blijkt te dateren van 5 augustus 2008, of meer dan drie jaar voor de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer.

Gezien er door de verwerende partij nooit enig persoonlijk gesprek is gebeurd met de verzoekende partij of enige vraag tot informatie werd gesteld, en dit ondanks het feit dat er tussen het laatste attest en de bestreden beslissing meer dan drie jaar liggen en er dus geen rekening werd gehouden met de evolutie van de laatste maanden, is het duidelijk dat de bestreden beslissing geenszins actueel is en onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan. Er is nooit het vereiste onderzoek naar de actuele toestand van de verzoekende partij gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren. Daarom is er een manifeste schending van art. 9ter van de vreemdelingenwet, art. 3 EVRM, en de rechten van verdediging.

In een tweede middel betoogt de verzoekende partij dat er van het bestuur mag verwacht worden dat zij, gezien de uitermate verstrekende gevolgen van de bestreden beslissing, een grondig onderzoek voert. Door de ambtenaar-geneesheer werd in zijn verslag van 30 november 2011 een opsomming gegeven van alle door de verzoekende partij overgemaakte attesten en vervolgens een onderzoek gedaan naar de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden van de medische toestand van de verzoekende partij, en vervolgens zonder enig onderzoek naar de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden van de psychische toestand van de verzoekende partij, onmiddellijk zonder enige bijkomende motivering besloten dat er geen medisch bezwaar is in verband met een terugkeer naar het land van herkomst. Deze gevolgtrekking uit de verschillende medische attesten kan geen enkele waarde hebben aangezien er nooit enig advies werd gegeven over de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden voor wat betreft de psychische problemen. De ambtenaar-geneesheer had nochtans de mogelijkheid om bijkomend advies in te winnen van deskundigen op grond van art. 9ter, tweede lid van de vreemdelingenwet. Gezien er sinds het laatste attest betreffende de psychische toestand van de verzoekende partij meer dan drie jaar verstreken was, diende hij dit in casu ook te doen. Hij diende de verzoekende partij minstens uit te nodigen voor verder onderzoek. Dit is evenwel nooit gebeurd, zodat er dus ook geen uitspraak is kunnen gedaan worden over de actuele psychische toestand. Dit houdt een manifeste schending in van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. De bestreden beslissing schendt daarom art. 3 EVRM, art. 9ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, en de motiveringsplicht.

In een derde middel betoogt de verzoekende partij dat er in de bestreden beslissing geen antwoord wordt gegeven op het argument dat de pathologie te wijten is aan de situatie in het geboorteland en er daarom onmogelijk sprake kan zijn van enige terugkeer. In casu is er een grote verwevenheid tussen enerzijds de psychische problematiek van de verzoekende partij en anderzijds de onmogelijkheid tot terugkeer. In het attest van Dr. B. is expliciet vermeld: *“Deze problematiek (...) kan beschouwd worden als een pathologie die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.”* Dit wordt niet betwist door de ambtenaar-geneesheer.

De verwerende partij maakt echter niet aannemelijk dat de verzoekende partij effectief de nodige behandeling zal ontvangen in haar land van herkomst, hoewel dit gezien de voorliggende psychische problematiek primordiaal is om haar leven en fysieke integriteit niet in het gedrang te brengen. In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld is een adequate behandeling voor de verzoekende partij in Armenië geenszins gegarandeerd, noch voor wat betreft de financiële toegankelijkheid noch voor wat betreft de geografische toegankelijkheid. De verzoekende partij legt thans een bijkomend verslag voor van de WHO waarin de ronduit lamentabele toestand van de gezondheidsvoorzieningen in Armenië worden beschreven. De gratis verzorging en medicatie waarvan de verwerende partij gewag maakt in de bestreden beslissing strookt geenszins met de werkelijkheid, waarbij er tot 40 percent zelf moet betaald worden door de patiënt en waarvan 90 percent onofficiële betalingen zijn. Er is bovendien sprake van een verregaande corruptie en ook het niveau van de gezondheidszorgen is ondermaats. Dit heeft tot gevolg dat personen die niet kunnen betalen uit de boot vallen.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De verzoekende partij werkt op geen enkele concrete wijze uit waarom verwerende partij zich zou schuldig gemaakt hebben aan machtsoverschrijding. Dit onderdeel van het derde middel is dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partij betoogt dat, ondanks de aangekondigde operatie enerzijds en de erkenning door de arts-adviseur dat verdere behandeling en opvolging noodzakelijk zijn, het bestuur toch nog vlug voor deze operatie een medische beoordeling deed. Minstens diende de afloop van de operatie afgewacht te worden volgens de verzoekende partij. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 30 november 2011 blijkt inderdaad dat hij op de hoogte is van het feit dat een operatie zich op dat moment opdrong, maar wel omdat de medicatietrouw van de verzoekende partij onvoldoende was. Hij heeft dus wel degelijk rekening gehouden met dit feit bij het geven van zijn advies. Hij stelt letterlijk: *"... en uiteindelijk ook chirurgische behandeling zijn hiervoor aangewezen"*. Hij stelt overigens ook dat verdere behandeling en opvolging noodzakelijk zijn. De ambtenaar-geneesheer heeft echter eveneens gemotiveerd aangaande de behandelings- en opvolgingsmodaliteiten in Armenië. Deze zijn volgens hem aanwezig in Armenië, en hij verwijst daarvoor naar verschillende officiële internetlinks. Reizen met deze pathologie behoort volgens hem ook tot de mogelijkheden, en er is geen medische noodzaak tot mantelzorg. De loutere bewering van de verzoekende partij dat minstens de afloop van de operatie diende afgewacht te worden blijkt dus niet uit het advies van de ambtenaar-geneesheer dat gebaseerd is op verschillende officiële bronnen, wel integendeel. Dit advies maakt overigens integraal onderdeel uit van de bestreden beslissing. Bovendien heeft de verzoekende partij er geen belang bij het argument op te werpen dat het bestuur had moeten wachten tot zij geopereerd was, aangezien zij in haar verzoekschrift zelf stelt dat die operatie ondertussen gebeurd is, meer nog, zelfs al gebeurd was vóór de bestreden beslissing. De verzoekende partij stelt immers letterlijk: *"Deze operatie was ook reeds ondergaan op het ogenblik van én het advies van de arts-adviseur én op het ogenblik dat door verwerende partij beslissing werd genomen"*.

Wat betreft de actualiteit van de medische attesten waarmee de ambtenaar-geneesheer heeft rekening gehouden in zijn advies, merkt de Raad op dat het aan de verzoekende partij zelf is om het bestuur op de hoogte te houden van haar actuele medische toestand. Wanneer zij zelf vindt dat haar medische toestand dermate gewijzigd is, of nog steeds zo ernstig is, dat het noodzakelijk is dat het bestuur hiervan op de hoogte is, mag van de verzoekende partij verwacht worden dat zij het bestuur hiervan ook effectief op de hoogte brengt. Het is immers de verzoekende partij zelf die een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend.

De verzoekende partij betoogt verder dat, wat haar psychische toestand betreft, de ambtenaar-geneesheer geen advies geeft aangaande de actuele psychische toestand. De ambtenaar-geneesheer stelt dienaangaande als volgt: *"Wat betreft de paranoïde psychose (vermeld in medisch attest dd. 05/08/2008 van dr. Vander Perre), zijn sinds die datum geen gegevens meer beschikbaar over deze aandoening. We gaan er dan ook vanuit dat deze aandoening niet meer actueel is."* Vooreerst merkt de Raad op dat het aan de verzoekende partij zelf te wijten is dat zij het bestuur niet op de hoogte stelde van haar actuele psychische toestand door een recent medisch attest dienaangaande bij te brengen. Verder maakt de verzoekende partij ook op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer onterecht oordeelde dat uit de afwezigheid van latere medische attesten met betrekking tot de psychische toestand van de verzoekende partij, kan afgeleid worden dat deze aandoening niet meer actueel is. Zoals hierboven reeds werd gesteld is het aan de verzoekende partij zelf om het bestuur op de hoogte te houden van haar medische, en dus ook psychische, toestand.

Voor zover de verzoekende partij stelt dat het bestuur haar had moeten uitnodigen voor een onderzoek of gesprek, merkt de Raad op dat geen enkele wettelijke bepaling de ambtenaar-geneesheer verplicht een onderzoek te doen, en de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve procedures. Dit geldt

overigens ook voor de rechten van verdediging, waarvan de verzoekende partij ook de schending opwerpt.

De verzoekende partij stelt verder dat de gevolgtrekking uit de verschillende medische attesten geen enkele waarde kan hebben aangezien er nooit enig advies werd gegeven over de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden voor wat betreft de psychische problemen. Zoals hiervoor reeds werd aangegeven is het aan de verzoekende partij zelf te wijten dat het bestuur niet in het bezit was van actuele medische attesten met betrekking tot haar psychische toestand. Verder toont de verzoekende partij niet aan dat de ambtenaar-geneesheer onterecht oordeelde dat uit de afwezigheid van latere medische attesten met betrekking tot de psychische toestand van de verzoekende partij, kan afgeleid worden dat deze aandoening niet meer actueel is. De verzoekende partij maakt dus ook niet aannemelijk dat een onderzoek naar de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden van de psychische toestand van de verzoekende partij noodzakelijk was. De verzoekende partij brengt bij haar verzoekschrift weliswaar drie medische attesten bij dat dateren van 24 november 2011, 23 december 2011 en 30 december 2011. Enkel het eerste dateert van vóór de bestreden beslissing, maar de verzoekende partij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zij dit aan het bestuur heeft overgemaakt vóór de bestreden beslissing. De twee laatste medische attesten dateren van na de bestreden beslissing, zodat het bestuur er sowieso geen rekening mee kon houden.

In een derde middel betoogt de verzoekende partij dat er een grote verwevenheid tussen enerzijds de psychische problematiek van de verzoekende partij en anderzijds de onmogelijkheid tot terugkeer. Maar zoals hierboven werd gesteld is het aan de verzoekende partij zelf te wijten dat het bestuur niet op de hoogte was van haar psychische toestand. Het bestuur moest dan logischerwijze ook geen antwoord meer geven op voornoemd argument van de verzoekende partij, aangezien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de ambtenaar-geneesheer onterecht oordeelde dat uit de afwezigheid van latere medische attesten met betrekking tot de psychische toestand van de verzoekende partij blijkt dat deze toestand niet meer actueel is.

De verzoekende partij betoogt dat, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, een adequate behandeling voor de verzoekende partij in Armenië geenszins gegarandeerd is, noch voor wat betreft de financiële toegankelijkheid noch voor wat betreft de geografische toegankelijkheid. De verzoekende partij legt thans een bijkomend verslag voor van de WHO waarin de ronduit lamenteabele toestand van de gezondheidsvoorzieningen in Armenië worden beschreven. Uit dit document blijkt inderdaad dat, ook al zijn de meeste voorzieningen officieel gratis, er dikwijls toch moet betaald worden. Men kan van het bestuur echter niet verwachten dat het alle bestaande documenten met betrekking tot de gezondheidszorg van Armenië in zijn bezit heeft, laat staan kan consulteren. De ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies uitgebreid verwezen naar de bronnen die hij raadpleegde om zijn advies te staven. Indien de verzoekende partij op de hoogte is van bronnen die in haar voordeel spreken, is het aan haar om deze documenten bij te brengen. Zij weet immers van bij haar aanvraag dat zij dient aan te tonen dat zij omwille van haar medische toestand niet kan terugkeren naar haar land van herkomst om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont niet aan dat zij het document van de WHO aan het bestuur heeft voorgelegd vóór de bestreden beslissing, noch dat het bestuur van dit document op de hoogte had moeten zijn op het moment van de bestreden beslissing. De verzoekende partij verliest ook uit het oog dat de bestreden beslissing motieven bevat met betrekking tot de mogelijkheid voor de verzoekende partij om te betalen voor de medische zorgen. De verzoekende partij betwist deze motieven niet. Zo stelt het bestuur in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij *“verder geen enkel bewijs voor(legt) van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië – het land waar zij tenslotte ruim 46 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en voor (tijdelijke) financiële hulp”*, en *“Verder dient vermeld te worden dat betrokkene beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.”*

Wat de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM betreft merkt de Raad op dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke

democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76;

EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift echter tot de loutere bewering dat zij art. 3 van het EVRM geschonden acht om de redenen die hierboven werden besproken, en waarmee de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde de aanvraag op grond van art. 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren. Het is dan ook duidelijk dat de verzoekende partij met dezelfde argumenten de schending van art. 3 EVRM niet aannemelijk heeft gemaakt.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Het eerste, tweede, en derde middel zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC